

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж. 3982/16
Дана 24.11.2016. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Бранке Бајић, председника већа, Весне Сладојевић и Јасмине Дивнић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца млт. АА** из ..., кога заступа законски заступник мајка ББ из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Радовић, адвокат у Бачкој Паланци, против **тужених ВВ** из ..., коју заступа пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат у Новом Саду и **ГГ** из ..., коју заступа пуномоћник Рајко Маринковић, адвокат у Новом Саду, ради забране дискриминације и накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 244/16 од 02.09.2016. године, у седници већа одржаној 24.11.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

Жалба млт. тужиоца **СЕ ОДБИЈА**, па се пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 244/16 од 02.09.2016. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбија се захтев млт. тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да су тужени ВВ из ... и ГГ из ..., као запослена код туженог ВВ на радном месту учитељица, дискриминаторно и насилно поступали према тужиоцу, као ученику и припаднику ромске националне мањине, и то: 1. на часу другог разреда у учионици тужене ... године када тужена учитељица ГГ, запослена код тужене ВВ, у просторијама учионице тужене ВВ, није заштитила тужиоца од личног, непосредног и вербалног напада и прозивања физичког лица ДД из ..., већ подржавала исто; 2. приликом екскурзије ученика другог разреда ... године, у организацији тужене ВВ, када учитељица ГГ, запослена код тужене ВВ, није спречила ускраћивање пажње према тужиоцу од стране осталих ученика из разреда; 3. дана ... године организацијом, управљањем и одржавањем родитељског састанка одељења које похађа млт. тужилац, у просторијама тужене ВВ, а на који нису позвани родитељи млт. тужиоца и 4. приликом дељења ђачких књижица ученика другог разреда за школску ... годину, у јуну месецу ... године, код тужене ВВ, када је ђачка књижица тужиоцу додељена 2 недеље након осталих ученика његовог одељења, као и да се забрани туженима свако дискриминаторско и насилно поступање, као и психичко и социјално насиље према млт. тужиоцу, а нарочито необавештавање тужиоца и његових родитеља о редовним заједничким активностима одељења којем припада, искључивање тужиоца из школских активности одељења којем припада, дозвољавање особама које нису запослене код тужене ВВ, нити су ученици тужене,

да у просторијама тужене ВВ контактирају и обраћају се млт. тужиоцу, а све то под претњом новчане казне по одредбама ЗИП, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења, те да се обавезу тужени да млт. тужиоцу солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених психичких патњи услед дискриминације износ од 600.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 400.000,00 динара и због повреде права личности износ од 400.000,00 динара, што укупно износи 1.400.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, а све то у року од 15 дана под претњом принудног извршења и да се обавезу тужени да млт. тужиоцу солидарно надокнаде трошкове парничног поступка, колико они буду износили према трошковнику, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Обавезан је млт. тужилац да туженој ВВ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.750,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења као и да туженој ГГ накнади трошкове парничног поступка у износу од 284.625,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења. Одбијен је захтев тужиоца за ослобођење од обавезе плаћања трошкова судских такси у овом поступку.

Против наведене пресуде млт. тужилац је изјавио благовремену жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, одлуке о трошковима поступка и одлуке о предлогу млт. тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси, указујући нарочито да су у току првостепеног поступка учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 7 и 12 ЗПП, па је предложио да овај суд закаже расправу пред другостепеним судом, на којој ће поново саслушати парничне странке, вештаке и сведоке, након чега ће жалбу усвојити и првостепену пресуду преиначити тако што ће у целости усвојити тужбени захтев и у целости усвојити захтев за накнаду трошкова поступка према трошковнику у спису, те му одредити накнаду трошкова другостепеног поступка.

Жалба млт. тужиоца није основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби млт. тужиоца, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП и на правилну примену материјалног права, сходно овлашћењима из одредбе члана 386 став 3 ЗПП, Апелациони суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Контролишући оцену доказа, у конкретном случају, овај суд не налази било какву сумњу у истинитост чињеница које је утврдио првостепени суд по свом слободном уверењу, па сматра да је, супротно жалбеним наводима, првостепени суд правилно и потпуно утврдио све битне и одлучне чињенице за пресуђење у овој правној ствари, сагласно одредбама чланова 7, 8 и 229 ЗПП. Чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и аргументоване, правилне и на закону засноване разлоге примене материјалног права овај суд прихвата и не образлаже детаљно, сходно одредби члана 396 став 2 ЗПП.

Супротно жалбеним наводима млт. тужиоца, првостепени суд није био дужан да, по пријему решења овог суда пословни број Гж. 2496/16 којим је усвојена жалба тужиоца и пресуда првостепеног суда пословни број П. 33/14 од 11.04.2016. године укинута, закаже и одржи припремно рочиште. Наиме, таква обавеза првостепеног суда не само да није прописана одредбом члана 398 ЗПП, који уређује поступање првостепеног суда након пријема решења другостепеног суда, него би првостепени суд заказивањем припремног рочишта, за које је, уз одређене изузетке, искључиво резервисана могућност предлагања доказа у току првостепеног поступка, конвалидирао пропуст парничних странака да у дотадашњем току поступка предложи извођење доказа, поступајући противно одредби члана 398 став 3 ЗПП, којом је прописано да на новој главној расправи странке могу да

износе нове чињенице и предлажу нове доказе о истом захтеву, само ако учине вероватним да без своје кривице нису могли да их изнесу, односно предложе. Са тим у вези, нису основани ни жалбени наводи млт. тужиоца којима се указује да првостепени суд није дозволио странкама да изнесу све чињенице и предложе доказе релевантне за њихово утврђење, имајући у виду да млт. тужилац на рочишту одржаном 02.09.2016. године, као једином рочишту одржаном након пријема решења пословни број Гж. 2496/16, није предложио извођење било ког другог доказа изузев већведеног доказа – саслушања његовог законског заступника – мајке, која је већ била саслушана у току првостепеног поступка, а није учинио вероватним да јој без своје кривице до тада није могао поставити одређена питања, као ни да су се појавиле неке нове чињенице и околности на које би се она требала изјаснити, а које би изискивале и оправдале њено поновно саслушање. Самим тим, одлуком да се законски заступник млт. тужиоца – његова мајка не саслуша у поновљеном поступку првостепени суд, супротно жалбеним наводима млт. тужиоца, није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП.

Надаље, иако је одредбом члана 398 став 1 ЗПП прописано да је првостепени суд дужан да у року од 30 дана од дана пријема решења другостепеног суда одржи рочиште на којем ће да одреди временски оквир за нову главну расправу пред првостепеним судом, првостепени суд није у потпуности поступио на описан начин, односно на рочишту одржаном 02.09.2016. године није одредио временски оквир за нову главну расправу. Међутим, у ситуацији када наводи парничних странака и њихови предлози изнети на том рочишту нису захтевали предузимање даљих парничних радњи и спровођење доказног поступка, није постојала ни потреба за одређивањем временског оквира, као временског периода у којем би те парничне радње биле предузете. Осим тога, сврха института временског оквира је да се странкама пружи сигурност да ће парнични поступак у коме учествују бити спроведен у одређеном, примереном, временском периоду, што је првостепени суд несумњиво учинио, будући да је од момента када је решење овог суда пословни број Гж. 2496/16 примљено код првостепеног суда, до момента закључења главне расправе, протекло непуну два месеца. Следом изложеног, овај суд је става да поступање првостепеног суда, односно његов пропуст да након укидања пресуде пословни број П. 33/14 од 11.04.2016. године одреди временски оквир, није било од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Неосновано се жалбом млт. тужиоца указује да је првостепени суд, пропустом да саслуша млт. тужиоца и његовог законског заступника – мајку након промене председника већа непосредно пред новим председником већа, одступио од начела непосредности садржаног у одредби члана 233 ЗПП. Наиме, одредбом члана 331 ЗПП прописано је овлашћење првостепеног суда да, у случају промене председника већа, донесе одлуку да се поново не саслушавају странке, сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу тих доказа. На тај начин је самим Законом прописана могућност суда да одступи од начела непосредности, уколико су докази о којима се ради раније непосредно изведени пред првостепеним судом у току тог парничног поступка, само пред другим председником већа, као што је у конкретном случају и учињено. За такво поступање првостепеног суда, односно за читање записника о извођењу доказа, супротно жалбеним наводима млт. тужиоца, Закон о парничном поступку не предвиђа обавезу прибављања сагласности парничних странака, односно дужност да се странке сагласе или не сагласе са одлуком суда донетом у смислу члана 331 ЗПП, тим пре јер су парничне странке учествовале у извођењу тих доказа, па нису ускраћене за процесно право расправљања о њима.

Испитујући оцену доказа у смислу жалбених навода млт. тужиоца, овај суд је нашао да жалилац неосновано оспорава чињенично утврђење и оцену доказа извршену од стране првостепеног суда. Првостепени суд је сагласно одредбама чланова 7 и 8 ЗПП, имао у виду све чињенице које су странке изнеле током поступка, те је на основу савесне и брижљиве

оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине, као и на основу резултата целокупног поступка, правилно утврдио чињенице од значаја за пресуђење и на темељу тако утврђених чињеница одлучио о основаности тужбеног захтева, наводећи при томе ваљане разлоге због којих прихвата, односно не прихвата изведене доказе као веродостојне, у целости или у одређеном делу. Са тим у вези, суд је правилно оценио и прихватио писмене доказе приложене списима предмета, исказе саслушаних сведока ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП и РР, док је исказ тужене ГГ и сведока ДД, СС, ББ, ТТ, ЋЋ и УУ делимично прихватио, а није прихватио исказ сведока ФФ, пружајући исцрпну анализу уочених недоследности и нелогичности у њиховим наводима, која је резултат сагледавања тих доказа у вези са осталим изведеним доказима.

Надаље, супротно жалбеном указивању млт. тужиоца, чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди није противно у току првостепеног поступка изведеним доказима, услед чега побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, како се то неосновано жалбом указује. Наиме, првостепени суд, у складу са садржином исказа сведока ДД, ТТ, КК, ЉЉ, ЋЋ, НН, ЈЈ, ЛЛ и ММ утврђује да је млт. тужилац своју снагу и вештину показивао на другој деци, са којом се кошкао, гурао, био агресиван и бацао њихове ствари, као и да је млт. тужилац тукао млт. ХХ, те да је ударио млт. ЦЦ у стомак и мошнице, да је млт. ЧЧ избио ваздух, на шта су обојица плакали и савијали се од болова, као и да је те дечаке заједно са ЏЏ оборио на под и шутирао их. Све наведено несумњиво указује на то да је млт. тужилац био агресиван према осталим ученицима у разреду, да су као последица таквог његовог понашања друга деца трпела болове, услед чега је правилан закључак првостепеног суда да је он повређивао друге ученике из разреда, независно од тога да ли су те повреде имале такав карактер и тежину да би довеле до обраћања лекару и констатовања повреда у медицинској документацији.

Противречности на које је млт. тужилац указивао у жалби нису присутне ни у односу на околности које се тичу сведока ТТ, те његовог односа и контакта са млт. тужиоцем и његовим родитељима. Наиме, из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да, након што је сведок ТТ контактирао родитеље млт. тужиоца, између његовог сина, млт. ХХ, и млт. тужиоца заиста није било проблема. Чињеница да је млт. тужилац по доласку сведока ТТ у школу, како то произлази из утврђеног чињеничног стања, контактирао своје родитеље, не потврђује постојање таквог проблема, тим пре што су по доласку његових родитеља они отишли у кафић на пиће са сведоком ТТ, што свакако не би учинили да је између тог сведока и њиховог детета дошло до било каквог конфликта.

До друкчијег становишта овог суда у погледу постојања битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП не доводе ни жалбени наводи млт. тужиоца којима се указује да је овом пресудом дат легитимитет сазивању родитељских састанака од стране родитеља детета у просторијама школе, без пријављивања таквог скупа грађана, где такве састанке воде родитељи, а учитељица је на њима само физички присутна. Наиме, у конкретном случају предмет овог поступка није одлучивање о дозвољености, односно недозвољености одржаног састанка родитеља и његовог вођења од стране родитеља у смислу Закона о окупљању грађана ("Службени гласник РС", бр. 51/92), који је важио у време организовања тог састанка родитеља, већ да ли је одржавањем таквог састанка без присуства родитеља млт. тужиоца учињен акт дискриминације према њему. Самим тим, утврђење првостепеног суда да је наведени састанак родитеља организован од стране самих родитеља, а да је одржан у школи у присуству учитељице, која се на њему потпуно пасивно понашала и није учествовала, није противно изведеним доказима, нити закључцима изнетим у току првостепеног поступка, како се то неосновано жалбом млт. тужиоца указује, већ је управо утемељено на исказима родитеља који су тај састанак и организовали.

Нису основани ни жалбени наводи млт. тужиоца којима се указује да је у току првостепеног поступка утврђено да је он трпео душевне болове услед поступака тужених, те да би ти болови изостали да није било њихових радњи. Наиме, у току првостепеног поступка је утврђено да је млт. тужилац ... године (5 дана након долазака сведока ДД и ТТ у школу, односно 4 дана након одласка ученика на екскурзију) одбијао да иде у школу, имао нападе аутоагресије, те да је на прегледу у Дому здравља обављеном године упућен дечијем психијатру уз дијагнозу ..., да би на прегледу код дечијег психијатра у КЦВ у извештају било наведено ..., поремећај прилагођавања, уз напомену да је млт. тужилац потиштен, да јасно вербализује догађаје, али тешко подноси тренутну ситуацију, да се доживљава изолованим, другачијим и неприхваћеним. Међутим, из у току првостепеног поступка утврђеног чињеничног стања не произлази да је описано психичко стање млт. тужиоца узроковано актима дискриминације извршеним од стране тужених, већ би, напротив, оно евентуално могло да буде последица других радњи и поступања према млт. тужиоцу, предузетих од стране неких трећих лица као последица агресивног понашања млт. тужиоца према њима, али на таквим наводима млт. тужилац није засновао свој захтев, нити је на наведене околности предложио извођење било каквих доказа, већ је у току целог првостепеног поступка остао доследан тврдњама изнетим у тужби да су његово психичко стање и душевни болови које тим поводом трпи узроковани дискриминаторским понашањем тужених према њему.

Појам дискриминације уређен је одредбом члана 2 став 1 тачка 1 Закона о забрани дискриминације ("Службени гласник РС", бр. 22/2009 од 30.3.2009. године) који прописује да изрази "дискриминација" и "дискриминаторско поступање" означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (у даљем тексту: лична својства).

Из цитираног појма дискриминације произлази да она своју конкретизацију доживљава кроз институт забране дискриминације, која је прокламована у циљу заштите једног од основних начела савременог друштва – начела једнакости и равноправности, и забрањује неоправдано прављење разлике, односно неједнако поступање према лицима с обзиром на њихова лична својства, која се по правилу тичу оних особина које неко лице не стиче својом вољом, већ самим чином рођења, а које га квалификују као припадника одређене друштвене групе.

У конкретном случају, међутим, из утврђеног чињеничног стања произлази да узрок евентуалних нелагодности које је млт. тужилац трпео не представља његово својство припадника ромске националне мањине, а тако нешто ни млт. тужилац и његови родитељи нису истицали, па чак ни помињали, у време предметних дешавања. Тако припадност ромској националној мањини, као узрочник проблема са којима се млт. тужилац сусретао, није истакнута у раду са психологом ЂЂ, запосленом код тужене ВВ, као ни на родитељском састанку одржаном код тужене ВВ ... године, нити је о њој било речи и током инспекцијског надзора који је вршен код тужене ВВ поводом пријава родитеља млт. тужиоца, а припадност ромској националној мањини није идентификована као узрочник стања млт. тужиоца ни приликом његовог прегледа у КЦВ, као ни током састанка који су родитељи организовали код тужене ВВ ... године. Напротив, у свим тим ситуацијама као основ проблема који се јавља у вези са млт. тужиоцем апострофирано је његово насилно понашање, што је иницирало рад психолога ЂЂ са млт. тужиоцем, проузроковало реакције родитеља на

насилно поступање млт. тужиоца према њиховој деци, које су кулминирале потписивањем петиције насловљене као Молба родитеља одељења ... од ... године и одржавањем састанка родитеља у просторијама школе ... године, који су за предмет имале заштиту вршњака од насилног понашања млт. тужиоца.

У прилог наведеним тврдњама иде чињеница да је у одељењу тужене ГГ, поред млт. тужиоца, било још двоје деце ромске националне мањине, међу којима и дете ММ, које је баш на њено инсистрање уписано у одељење учитељице ГГ, јер је и њен старији син био ученик те тужене, чијим је радом ММ била у потпуности задовољна, а која је, иако припадница ромске националне мањине, такође потписник петиције од ... године. Осим тога, и из извештаја Педагошког асистента ЕЕ, такође лица ромске националности, произилази да је тужена ГГ толерантна особа, без предрасуда, да јој није битно које су деца националности, у каквим социо-економским условима живе, чиме се родитељи баве, да са родитељима има лепу сарадњу, да је она једна од првих учитељица која је ЕЕ, као нову сарадницу и ромкињу, лако и брзо прихватила.

Надаље, поред тога што понашање тужене ГГ није било проузроковано ромском националном припадношћу млт. тужиоца, као његовим личним својством, у току првостепеног поступка није доказано ни да су сами поступци тужене ГГ, запослене код тужене ВВ, без обзира на то шта их је мотивисало, имали дискриминаторски карактер, односно да су за последицу имали довођење млт. тужиоца у неједнак положај у односу на остале ученике. Тако је у току првостепеног поступка на несумњив начин утврђено да се вербални напад ДД на млт. тужиоца догодио ван круга школе, на улици, током повратка деце из школе, а да се сва комуникација ДД са туженом ГГ тим поводом одвијала за време одмора, током ког се ДД пред учитељицом није ни обратила млт. тужиоцу, услед чега тужена ГГ није ни имала могућност да заштити млт. тужиоца од вербалног напада ДД на њега, имајући у виду да му није ни присуствовала. Такође, давање слободе ученицима да одаберу место у аутобусу приликом одласка на екскурзију, те њихово опредељивање да у почетку нико од њих не седи са млт. тужиоцем, док је касније неко од ученика седео са њим, не може се карактерисати као пропуст тужене ГГ да заштити млт. тужиоца од занемаривања и не одражава њену намеру да се он изолује од осталих ученика, како се неосновано указује жалбом, пре свега јер млт. тужилац није у току целе екскурзије био занемарен од стране других ученика, будући да је неко од њих у делу пута седео са њим, а да из утврђеног чињеничног стања не произлази да је и током посете ... био усамљен и одвојен од својих вршњака, као и имајући у виду историју насилног понашања млт. тужиоца према неким ученицима, које се учестало дешавало, па и само неколико дана пре екскурзије, чиме је он и сам допринео томе да друга деца избегавају да седну са њим.

Организовање и одржавање састанка родитеља ученика ... тужене ВВ, супротно жалбеним наводима млт. тужиоца, не представља акт дискриминације учињен од стране тужених, имајући у виду да из утврђеног чињеничног стања произлази да је такав састанак сазван од стране родитеља, конкретно мајке једног од ученика ЈЈ, која је и упутила позиве за долазак на састанак, а не од стране учитељице ГГ, те да она састанком није ни руководила, већ је само пасивно посматрала, не учествујући у њему, док руководство школе са организовањем таквог састанка није ни било упознато. Осим тога, организовање тог састанка није било узроковано намером родитеља да из одељења одстрани млт. тужиоца због његове припадности ромској националној мањини, већ жељом да својој деци пружи заштиту од насилног поступања млт. тужиоца, што потврђује у утврђење првостепеног суда да на том састанку није ни било говора о националној припадности млт. тужиоца.

Накнадна додела ђачких књижица извршена млт. тужиоцу, супротно његовом жалбеном указивању, такође нема обележје дискриминаторског поступања према њему, будући да из утврђеног чињеничног стања произлази да ученици нису појединачно обавештавани када ће се спровести додела књижица, већ је то учињено путем општег

обавештења остављеног на табли у учионици, са којим се млт. тужилац није упознао јер пред крај школске године није похађао наставу, при чему је родитељима млт. тужиоца било познато, односно није им могло остати непознато да је крај школске године у јуну месецу, када се врши и подела књижица, услед чега су се и самоиницијативно могли интересовати када ће то бити учињено. Из наведеног произлази да је накнадно уручивање ђачке књижице млт. тужиоцу делом последица пропуста тужене ГГ да га обавести о датуму доделе књижица, а делом резултат незаинтересованог понашања његових родитеља, док из утврђеног чињеничног стања не произлази да је такво понашање учитељице – тужене ГГ, мотивисано националном припадношћу млт. тужиоца ромској националној мањини, како то млт. тужилац неосновано указује у жалби, тим пре што му је, накнадно, управо на иницијативу тужене ГГ, позивањем од стране њеног супруга, уручена ђачка књижица.

У ситуацији када из утврђеног чињеничног стања произлази да радње тужених немају обележје дискриминаторског поступања, услед чега оне за последицу нису могле ни имати трпљење душевних болова млт. тужиоца по том основу, жалбени наводи којима се истичу примедбе на вештачења спроведена у току првостепеног поступка нису од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, будући да она нису искоришћена као подлога за доношење одлуке у овој правној ствари.

Нису основани ни жалбени наводи млт. тужиоца да би он, као издржавано лице, требао бити ослобођен обавезе плаћања судских такси. Наиме, одредбом члана 9 Закона о судским таксама прописано је да су од плаћања таксе, поред осталих, ослобођена и издржавана лица, у поступцима у вези законског издржавања. Дакле, до ослобођења обавезе плаћања судских такси не долази аутоматски увек када је парнична странка издржавано лице, већ само онда када се ради о поступку у вези законског издржавања. У свим осталим поступцима у којима је парнична странка издржавано лице, као у конкретном случају, до њеног ослобођења од обавезе плаћања судских такси може доћи, како то правилно налази првостепени суд, само у случају испуњености услова из одредаба члана 10 став 1 Закона о судским таксама и чланова 168 и 169 ЗПП, при чему млт. тужилац није пружио ниједан доказ на околност општег имовног стања, односно прихода и имовине које остварују он и чланови његове породице, те је првостепени суд правилно одбио његову молбу за ослобођење од обавезе плаћања судских такси. Такође, чињеница да је тужилац малолетан не представља, како се то неосновано жалбом указује, препреку за обавезивање млт. тужиоца на накнаду трошкова парничног поступка туженима, будући да млт. тужилац у току првостепеног поступка није пружио доказе на околност да он и чланови његове породице не располажу имовином из које би се ти трошкови могли наплатити, те да би наплатом трошкова била угрожена њихова социјална сигурност, а терет доказивања наведених чињеница, сходно одредби члана 231 став 2 ЗПП је на њему.

Одлучујући о захтеву млт. тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка, овај суд је нашао да му не припада накнада потраживаних трошкова на терет тужених, јер није успео са својим правним леком, који је одбијен као неоснован, те као такав није био од утицаја на другачију одлуку суда којом би млт. тужилац остварио успех у коначном исходу парнице.

Сходно наведеном, а имајући у виду да се ни преосталим жалбеним наводима млт. тужиоца не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 387 став 1 тачка 2 ЗПП у вези члана 390 ЗПП одбио изјављену жалбу и потврдио првостепену пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

**Бранка Бајић, с.р.
З.т.о.**

